

Sygn. akt IV Ka 673/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Bieniek (spr.)

Sędziowie: SO Andrzej Almert

SR del. Krzysztof Chodak

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Marii Zębali Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej oraz przedstawiciela Urzędu Celnego w Krakowie Anety Kozłowskiej-Szydłowskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 roku, sprawy

D. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 94 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego Urząd Celny w Krakowie

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie z dnia 22 marca 2013r. sygn. akt IX K 655/12/K

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, a kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego D. P. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem jego obrońcy w postępowaniu odwoławczym.

SSO Andrzej Almert SSO Ireneusz Bieniek SSR Krzysztof Chodak

Sygn. IV Ka 673/13

UZASADNIENIE

D. P. został oskarżony o to, że:

jako pełnomocnik firmy (...) z siedzibą w K. w okresie od

24.06.2010 r. do dnia 29.10.2010 r. utrudniał kontrolę rozpoczętą w dniu

24.06.2010 r. w firmie (...) D. Z. z siedzibą w K., przy ul. (...), przez funkcjonariuszy celnych Urzędu Celnego w K. i nie udzielał wbrew obowiązkowi pisemnych wyjaśnień mających znaczenie dla kontroli celnej i informacji pomimo wezwań z dnia 25.06.2010 roku, 21.07.2010 roku oraz z dnia 13.08.2010 roku, a także nie udostępnił wymaganych dokumentów dotyczących obrotu z zagranicą towarami,

to jest o przestępstwo **skarbowe z art. 94 § 1 k.k.s.**

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie, wyrokiem z dnia 22 marca 2013 roku sygn. IX K 655/12/K orzekł w tym przedmiocie następująco:

1. na mocy art. 414 §1 k.p.k. oraz art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. uniewinnia oskarżonego D. P. od zarzutu popełnienia opisanego wyżej czynu;

2. na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył oskarżyciel publiczny - Urząd Celny w Krakowie zarzucając w apelacji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego przez Sąd orzeczenia.

W oparciu o powyższy zarzut apelujący wniósł o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna. Odnosząc się do argumentów zawartych w uzasadnieniu apelacji Sąd Okręgowy stwierdza, iż przedmiotem tego postępowania były trzy zdarzenia polegające na braku udzielenia Urzędowi Celnemu pisemnych wyjaśnień i informacji mających znaczenie dla kontroli celnej mimo wezwań z dnia 25.06.2010 roku, 21.07.2010 roku oraz z dnia 13.08.2010 roku.

Wezwanie z dnia 13.08.2010 roku dotyczyło stawiennictwa oskarżonego w celu złożenia zeznań, przy czym zawarto w nim pouczenie, iż zgodnie z przepisami przysługuje mu prawo odmowy wyrażenia zgody na przesłuchanie i związana z tym możliwość niestawienia się na wezwanie oraz pouczenie, iż skutkiem niestawiennictwa będzie to, iż organ celny rozstrzygnie sprawę na podstawie posiadanych dowodów. Jest zatem oczywiste, iż stawiennictwo oskarżonego było dobrowolne, a skoro tak to musi budzić zdumienie, iż w tym zakresie oskarżyciel - Urząd Celny - stawia oskarżonemu zarzut. W tym zakresie zresztą apelacja wyroku nie kwestionuje. Pozostaje zatem do rozstrzygnięcia pozostała część zarzutu w postaci braku udzielenia pisemnych wyjaśnień pomimo wezwań z dnia 25.06.2010 roku i 21.07.2010 roku. Zarówno jedno jak i drugie wezwanie nie spełniało wymogów formalnych, albowiem nie zawierało w sobie uzasadnienia, zgodnie z przepisem art. 5 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej. Pismo urzędowe organu państwowego nie spełniające wymogów formalnych jest prawnie bezskuteczne, a żaden przepis prawny nie musi wprost tego przewidywać, gdyż jest to oczywiste. Nie można nakładać na zwykłego obywatela obowiązku zwracania się do organu państwowego o uzupełnienie treści pisma, bowiem to właśnie w tym zakresie musiałby istnieć stosowny przepis. Sugerowanie, że po stronie zwykłego obywatela istnieje taki obowiązek (mimo braku ku temu podstawy prawnej), z jednoczesną argumentacją , iż pismo organu procesowego z ewidentnymi brakami formalnymi nie jest prawnie bezskuteczne, gdyż żaden przepis tak nie stanowi, jest w ocenie Sądu Odwoławczego całkowicie bezzasadne.

Zgodzić się należy z apelującym, iż Sąd I instancji „nie zauważył” tego, iż do oskarżonego zostało wystawione wezwanie do stawienia się osobiście w referacie z dnia 08.09.2010 roku ale przecież na etapie wnoszenia aktu oskarżenia „nie zauważył” tego również oskarżyciel publiczny, skoro nie zawarł tego w stawianym oskarżonemu zarzucie. Nadto odnośnie tego wezwania należy odwołać się do przepisu art. 159§1a Ordynacji Podatkowej, z którego wynika, iż stawiennictwo na to wezwanie ma charakter dobrowolny, a niestawiennictwo może wywoływać tylko niekorzystne skutki procesowe.

Reasumując, wezwania z dnia 25.06.2010 roku i 21.07.2010 roku były prawnie bezskuteczne, a niestawiennictwa na wezwanie z dnia 13.08.2010 roku w żaden sposób nie może być uznane za utrudnianie kontroli, skoro oskarżony mógł lecz nie musiał się stawić.

Powyższe argumenty są w zupełności wystarczające do utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy. Rozpoznanie innych argumentów apelacji odnoszących się do strony podmiotowej (zamiaru oskarżonego) czynu jest bezprzedmiotowe, skoro brak jest podstaw do przyjęcia, iż zostały wyczerpane znamiona przedmiotowe czynu. Oskarżony nie miał obowiązku prawnego stawić się na wezwanie z dnia 13.08.2010 roku, a dwa wcześniejsze wezwania mógł zignorować, skoro były prawnie bezskuteczne. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy podniósł też inne argumenty, które jego zdaniem przemawiały za uniewinnieniem oskarżonego, do których także odnosi się apelujący, jednakże ocena

trafności tych argumentów Sądu I instancji nie jest potrzebna dla rozstrzygnięcia apelacji oskarżyciela publicznego. Wystarczające są bowiem te, które już wyżej podniósł Sąd Odwoławczy.

W związku z powyższym uznając apelację za niezasadną, a nadto mając na uwadze, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, które należałoby uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art.113 kks w zw. z art. 439 kpk), Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i w związku z tym kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa (art. 636§1 kpk).

SSO Andrzej Almert SSO Ireneusz Bieniek SSR (del.) Krzysztof Chodak

A.W.